

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáckové ve věci

žalobkyně:

Barrandov Televizní Studio a. s., IČO 41693311
sídlem Kříženeckého náměstí 322, Praha 5
zastoupena advokátem JUDr. Martinem Richterem, Ph.D.
sídlem Seifertova 2919/12, Praha 3

proti
žalované:

Rada pro rozhlasové a televizní vysílání
sídlem Škrétova 44/6, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2021, č. j. RRTV/14564/2021, sp. zn. RRTV/2021/541/rud

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, kterým žalovaná dle § 60 odst. 1 písm. l) a dle § 60 odst. 7 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, v platném znění (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.), rozhodla v řízení o přestupku vedeném podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen zákon č. 250/2016 Sb.), tak, že žalobkyni uznala vinnou dle § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. ze spáchání přestupku dle § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., kterého se dopustila tím, že dne 5. 5. 2021 od 14:15 hodin na programu Televize Barrandov odvysílala obchodní sdělení, resp. teleshopping „Soukup shop“, v němž účinkoval moderátor zpravodajských a politicko-publicistických pořadů vysílaných na programu Televize Barrandov X, čímž se dopustila porušení povinnosti nezařazovat do vysílání obchodní sdělení, v nichž účinkují hlasatelé, moderátoři a redaktoři zpravodajských a politicko-publicistických pořadů.
2. Za uvedený přestupek žalovaná dle § 60 odst. 7 písm. a) zákona č. 231/2001 a § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., uložila žalobkyni pokutu ve výši 75 000 Kč.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

3. Žalobkyně ve své žalobě předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť z něho není jasné, z jakého přestupku uznala žalovaná žalobkyni vinnou. Ve výroku žalovaná uvedla, že žalobkyni „*uznává vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb.*“. Přitom podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb. „*přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin*“. Podle § 93 odst. 1 písm. b) téhož zákona „*ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede právní kvalifikace skutku*“. Ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) ZRTV však není jako přestupek označeno (a logicky, neboť se jedná pouze o ustanovení, které stanovuje určitou povinnost, nikoliv ustanovení, které zakládá sankci za jejího porušení). Žalovaná tak shledala žalobkyni vinnou z neexistujícího přestupku.
4. Nepřezkoumatelnost žalobkyně dále spatřuje v tom, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí omezila na zkoumání formální stránky přestupku a vůbec (resp. ne srozumitelně, dostatečně a přezkoumatelně) nezhodnotila jeho materiální stránku, tj. společenskou škodlivost činu.
5. Žalobkyně též namítá, že žalovaná v napadeném rozhodnutí vychází z podkladů, které nejsou součástí spisu. Konkrétně na s. 8 napadeného rozhodnutí při posuzování přitěžujících a polehčujících okolností uvádí, že vzala v potaz, že dle veřejně dostupných výsledků měření sledovaností prováděných a zveřejňovaných Asociací televizních

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

organizací dosahuje program Televize Barrandov nízké míry divácké sledovanosti (share pro 15+ zpravidla nepřevyšuje 3 %, k čemuž odkazuje na <https://www.ato.cz/vysledky/share/>). Ve spise však není založen žádný listinný doklad, který by taková data obsahoval. Žalobkyně si je vědoma, že žalovaná její podíl na celkové sledovanosti posoudila jako spíše polehčující okolnost. Má však za to, že vadu řízení nelze ignorovat za žádných okolností. Dále poukazuje na skutečnost, že zcela obdobnou situaci se zdejší soud již zabýval ve svém rozhodnutí ze dne 9. 11. 2010, č. j. 8 A 143/2010-47. Žalobkyně také namítá, že jí nebyla dána možnost podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k výsledkům měření sledovanosti jako podkladu pro rozhodnutí.

6. Žalobkyně poukazuje na to, že součástí spisového materiálu je protokol o provedení důkazu. Podle § 18 správního řádu patří mezi obligatorní náležitosti protokolu zejména *„místo, čas a označení úkonů, které jsou předmětem zápisu, údaje umožňující identifikaci přítomných osob, vyličení průběhu předmětných úkonů, označení správního orgánu a jméno, příjmení a funkci nebo služební číslo oprávněné úřední osoby, která úkony provedla“*. Protokol však nedostojí zákonným požadavkům na čas prováděného úkonu a vyličení jeho průběhu. Pokud jde o čas úkonu, je na s. 1 protokolu uvedeno *„Datum/Čas: 31. srpna 2021/14:05 hodin“*. Absentuje ale specifikace, zda se jedná o okamžik zahájení dokazování, okamžik celého dokazování nebo o okamžik skončení dokazování. Na s. 4 protokolu je totiž ve vztahu k času úkonu uvedena zcela jiná informace, a to *„+ uvést čas“*. Navíc v oznámení ze dne 4. 8. 2021, sp. zn. RRTV/2021/541/rud, č. j. RRTV/9498/2021-rud, žalovaná uvedla, že důkaz ohledáním bude proveden dne 31. 8. 2021 v čase od 14:00 hodin. Protokol je neurčitý i co do vyličení průběhu úkonu. Na s. 1 protokolu uvedeno *„přítomné osoby zhlédly záznam teleshoppingového bloku ‚Soukup shop‘ odvysílaného dne 5. května 2021 od 14:15 hodin na programu Televize Barrandov“*. Tato formulace popisuje pouze pasivní činnost spočívající ve sledování audiovizuálního záznamu celého pořadu. Na s. 3 až 4 se však vyskytuje celá řada otázek předsedy žalované. Odpovědi na tyto otázky přitom v protokolu nejsou zaznamenány. Stejně tak protokol obsahuje návrhy usnesení, aniž by bylo zřejmé, jak o nich žalovaná rozhodla. Na s. 10 napadeného rozhodnutí se uvádí, že *„samotný teleshoppingový blok měl stopáž 50 minut, nicméně samotná promluva moderátora trvala cca 30 vteřin“*. V tomto kontextu s ohledem na obsah protokolu není podle žalobkyně jasné, zda žalovaná provedla jako důkaz celý teleshoppingový blok (v délce cca 50 minut), nebo jen onen (asi 30vteřinový) úsek s postihovaným jednáním (promluvou X). Žalobkyně shrnuje, že z protokolu není zřejmé, kdy přesně a co přesně (vč. za čí účasti přesně) se v průběhu úkonu odehrálo s určitostí nutnou pro rozhodnutí o vině za přestupek. Protokol v této podobě nebyl způsobilým podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí a jeho využití představuje zásadní vadu řízení, která sama o sobě odůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí.
7. Žalobkyně se dále vymezuje vůči tomu, že žalovaná za čas spáchání přestupku ve výroku napadeného rozhodnutí v rozporu se skutečností a spisovým materiálem označila *„5. května 2021 od 14:15 hodin“*. Součástí spisu (pod pořadovým číslem 1) je však analýza kontinuálního úseku vysílání žalobkyně ze dne 5. 5. 2021 v časovém úseku od 12:00 do 24:00 hodin. Na s. 7 této analýzy se uvádí, že teleshopping Soukup shop začal v čase 02:14:03, tj. ve 14 hodin 14 minut a 3 sekundy. Záznam pořadu teleshopping Soukup shop má délku 49 minut a 41 sekund. Jednání, které je v napadeném rozhodnutí posouzeno jako přestupek, končí přesně po 31 sekundách od začátku Přestupek tak byl spáchán v čase od 14:14:03 do 14:14:34 hodin. V čase od 14:15 hodin (tj. od 57. sekundy videozáznamu) se

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

osoba X v pořadu vůbec neobjevila, a tedy vůbec nemohlo dojít ke spáchání přestupku. Současně žalobkyně poukazuje na to, že ve výroku napadeného rozhodnutí absentuje informace o času ukončení páčání přestupku.

8. Následně žalobkyně zpochybňuje naplnění formálních znaků přestupku. Úvodní vystoupení X nebylo součástí obchodního sdělení. I pokud by soud dospěl k opačnému závěru, X v obchodním sdělení neúčinkoval ve smyslu § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb. Žalovaná slovo „účinkovat“ ztotožňuje s „objevit se“ bez dalšího. Podle Slovníku spisovného jazyka českého, resp. podle Slovníku spisovné češtiny však má slovo „účinkovat“ několik významů, primárně „působit“, „vykonávat vliv“. X k návštěvě internetového obchodu či ke koupi nabízeného zboží nevybízela (tak činil až moderátor, který se objevil po znělce teleshoppingu X Shop), tedy nevykonával svůj vliv.
9. Pokud by soud přesto dospěl k závěru, že vystoupení X bylo součástí obchodního sdělení a že v něm X účinkoval, nebyl tímto jednáním zasažen zájem chráněný zákonem. Interpretace žalované směřuje k tomu, že § 48. odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb. má být vykládán tak, že doživotně zakazuje komukoliv, kdo byl kdykoliv třeba jen na sekundu hlasatelem, moderátorem nebo redaktorem jakéhokoliv zpravodajského nebo politicko-publicistického pořadu, byť jen pasivní účast v jakémkoliv televizní či rozhlasové reklamě (a to ve vysílání všech provozovatelů). To podle žalobce znamená nepřipustné rozšiřování trestněprávní represe a porušení práva garantovaného čl. 26 Listiny. Žalovaná tak má povinnost předmětnou normu vykládat v souladu s principem *in dubio pro libertate* tak, že provozovatelé vysílání nesmějí zařazovat do vysílání obchodní sdělení, v nichž účinkují hlasatelé, moderátoři a redaktori zpravodajských a politicko-publicistických pořadů, tedy pořadů, ve kterých tyto osoby aktivně vystupují právě z pozice hlasatelů, moderátorů apod. To však není nynější případ, neboť X nevystupoval v daném vysílání z pozice moderátora, ale z pozice majitele TV Barrandov a Soukup shopu. Dovedeno *ad absurdum*, majitel televize (a souvisejících obchodních aktivit) by nemohl vystupovat v pořadech obsahujících obchodní sdělení, ačkoli jeho známost u veřejnosti nevychází primárně z jeho moderátorských/redaktorských aktivit, nýbrž právě ze skutečnosti, že je majitelem televize a všeobecně vnímanou osobností mediálního světa. A to navíc v situaci, kdy se výslovně prezentuje jako majitel televize a Soukup shopu. Předmětná regulace se snaží zabránit tomu, aby byla v reklamě zneužívána důvěra veřejnosti v objektivnost, vyváženost a nezávislost zpravodajství, přičemž tyto hodnoty u veřejnosti zosobňují právě osoby vystupující z pozice moderátorů a redaktorů zpravodajských a publicistických pořadů. Vystoupení X tedy nezasáhlo do zájmu chráněného zákonem, nenaplnilo materiální znak přestupku ani jeho objektivní stránku, ergo se nejedná o přestupek.
10. Žalobkyně zdůrazňuje, že postavení a společenská role X není spojena s rolí moderátora zpravodajských či politicko-publicistických pořadů. X není primárně moderátorem zpravodajských pořadů – tím je až v poslední řadě. X je majitelem mediálního domu, úspěšným podnikatelem, který vlastní a řídí řadu společností. Jeho portfolio se neomezuje pouze na společnosti podnikající v mediálním byznysu, ale zasahuje i do celé řady dalších odvětví – realit (např. společnost J.S.P., a. s) či do oblasti výroby, obchodu a služeb (např. právě společnost Jaromír Soukup Shop, s. r. o.). Jeho známost a vnímání společností – na rozdíl např. třeba od autority X či jiných moderátorů – tedy nevyplývá z podstaty pracovního zařazení jako moderátora. Proto v konkrétním případě nemohl být naplněn požadavek společenské škodlivosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

11. Napadené rozhodnutí je podle žalobkyně nezákonné též z důvodu porušení zásady legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu). Žalobkyni není známo, že by žalovaná přistoupila k uložení sankce za porušení § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., přestože nejméně v jednom případě provozovatel vysílání odvysílal obchodní sdělení, ve kterém účinkoval moderátor zpravodajského pořadu. Jedná se o rozhodnutí žalované ze dne 21. 6. 2010, sp. zn. 2010/313/VAL/LON, kterým byl provozovatel rozhlasového vysílání (Rádía Impuls) společnost LONDA spol. s r. o. shledán vinným přestupkem podle § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., který spočíval v porušení § 48 odst. 1 písm. g) téhož zákona tím, že dne 29. 1. 2010 na program Rádío Impuls odvysílal skrytou reklamu na pořad Televizní noviny provozovatele TV NOVA. V reklamě přitom aktivně vystupoval moderátor Televizních novin X (v rámci telefonického rozhovoru předkládal zprávy a lákal posluchače k jejich sledování). Žalobkyni však není známo, že by byl tento provozovatel potrestán také za porušení § 48 odst. 1 písm. c) citovaného zákona, ačkoliv by se ho, pokud by žalovaná na danou situaci aplikovala stejné požadavky jako nyní – nutně musel dopustit.
12. Závěrem žalobkyně namítá porušení zákazu dvojího přičítání. Na s. 10 napadeného rozhodnutí žalovaná jako přitěžující okolnost posoudila povahu činnosti žalobkyně s tím, že je „profesionálem v oboru provozování televizního vysílání, a není tedy laikem, které by snad mohla neznalost příslušných právních předpisů a stanovených povinností do jisté míry omlouvat“. Pojmově však není možné, aby daný přestupek spáchala osoba, která není provozovatelem vysílání. Skutečnost, zda pachatel je či není provozovatelem vysílání, se tedy posuzuje při hodnocení, zda byla naplněna skutková podstata přestupku, konkrétně při hodnocení subjektu přestupku. Stejně se žalovaná zachovala na s. 7 až 8 napadeného rozhodnutí, kde odpovědnost žalobkyně vůči divácké veřejnosti přičetla dvakrát – jednou v rámci posuzování povahy vysílaného programu a podruhé v rámci posuzování postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti. Současně žalobkyně upozorňuje, že ve vztahu k posouzení postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se žalovaná omezuje na popis stavu, aniž by ho jakkoliv hodnotila ve vztahu ke stanovení výše pokuty.
13. Žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
14. Žalovaná ve vyjádření k žalobě popírá její oprávněnost a argumentuje obdobně jako v napadeném rozhodnutí. Žalovaná navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
15. Žalobkyně následně podala repliku, v níž – třebas za užití jiných formulací či v některých ohledech ve větší míře detailu – opakuje své žalobní námitky a zejména zdůrazňuje, že X není veřejnosti primárně znám jako moderátor, ale jako majitel mediálního domu (mediální magnát) a podnikatel.

III.

Posouzení žaloby

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

17. Ve věci se dne 21. 11. 2022 konalo jednání, při kterém obě strany setrvaly na svých dosavadních argumentech i návrzích. Soud provedl dokazováním projekcí úvodních dvou minut audiovizuálního záznamu pořadu „Soukup shop“, načež předseda senátu shrnul, že zbytek cca padesátiminutového pořadu pokračuje stejně jako závěr již zhlédnuté části s moderátorem odlišným od X, který představuje jednotlivé výrobky nabízené eshopem X. Obě strany souhlasily s tím, že projekce zbytku pořadu není k dokazování potřebná. Na dotaz předsedy senátu výslovně uvedly, že neuplatňují žádné návrhy na provádění dalšího dokazování.
18. Žaloba není důvodná.
19. Podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb. *provozovatelé vysílání nesmějí zařazovat do vysílání obchodní sdělení, v nichž účinkují hlasatelé, moderátoři a redaktori zpravodajských a politicko-publicistických pořadů.*
20. Podle § 60 odst. 1 písm. l) téhož zákona *provozovatel vysílání nebo provozovatel převzatého vysílání se dopustí přestupku tím, že nedodrží povinnosti stanovené pro obchodní sdělení a skrytá obchodní sdělení.*
21. Žalobkyně předně namítá, že žalovaná uznala žalobkyni vinnou ze spáchání z neexistujícího přestupku, neboť odkázala ve výrokové části na přestupek podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., ač toto ustanovení žádný přestupek neoznačuje. Žalovaná ve výrokové části napadeného rozhodnutí uvedla: „*Obviněný provozovatel televizního vysílání Barrandov Televizní Studio a.s., IČ 41693311, sídlem Kříženeckého náměstí 322/5, Praha 5, PSČ 152 00, se dle ustanovení § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., uznává vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 5. května 2021 od 14:15 hodin na programu Televize Barrandov odvysílal obchodní sdělení, resp. teleshopping „Soukup shop“, v němž účinkoval moderátor zpravodajských a politicko-publicistických pořadů vysílaných na programu Televize Barrandov X, čímž se provozovatel dopustil porušení povinnosti nezařazovat do vysílání obchodní sdělení, v nichž účinkují hlasatelé, moderátoři a redaktori zpravodajských a politicko-publicistických pořadů.*“.
22. Zaprvé soud konstatuje, že z právě citovaného výroku je jednoznačně patrné, jaké jednání je žalobkyni vytýkáno a v jakém jejím jednání je spatřováno spáchání přestupku – je to odvysílání teleshoppingového pořadu *Soukup shop*, v jehož úvodní části vystupoval X. Zadruhé soud konstatuje, že dotčený přestupek je upraven v § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. a spočívá v porušení povinnosti žalobkyně stanovené v § 48 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Pokud žalovaná odkazovala ve výrokové části napadeného rozhodnutí na *spáchání přestupku dle ustanovení § 48 odst. 1 písm. c)*, jedná se jen o určitou stylistickou neobratnost. Žalovaná současně uvedla ve výrokové části napadeného rozhodnutí, že žalobkyně jakožto provozovatel vysílání *se dle ustanovení § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., uznává vinným*. Právě v § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb. je jednání vytýkané žalobkyni označeno jako přestupek a toto ustanovení bylo ve výrokové části řádně uvedeno. Výroková část tak obsahuje označení všech relevantních zákonných ustanovení, podle kterých bylo o přestupku žalobkyně rozhodnuto. Pokud by soud za těchto okolností přistoupil z důvodu předmětné stylistické neobratnosti ke zrušení napadeného rozhodnutí, dopustil by se přepjatého formalismu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

23. Pokud jde o námitky vztahující se ke společenské škodlivosti jednání vytýkaného žalobkyni, soud přisvědčuje žalobkyni potud, že u správních deliktů se v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, „*uplatní povinnost správního orgánu zkoumat nejen naplnění formálních znaků správního deliktu, ale také, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti, tudíž materiální stránku správního deliktu*“. To však ještě neznamená, že správní orgán je povinen vždy své hodnocení společenské škodlivosti popsat ve svém rozhodnutí, neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, „*v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96)*“. V nynějším případě byly stanoveny formální znaky skutkové podstaty přestupku § 60 odst. 1 písm. l) ve spojení s § 48 odst. 1 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., uplatní se zde tedy předpoklad, že stupeň společenské škodlivosti je vyšší než nepatrný. Uplatnění správně-právní represe bylo zcela na místě a bylo v souladu se závěry uvedenými v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2009, sp. zn. 5 Tdo 764/2009, neboť byla naplněna skutková podstata přestupku, přičemž v souladu s výše uvedenou judikaturou žalobcovo jednání dosahovalo svou intenzitou předpokládaného stupně společenské škodlivosti. Nadto nelze přehlédnout, že žalovaná se přinejmenším implicitně ke společenské škodlivosti jednání žalobkyně vyjádřila, a to na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde se zabývala závažností přestupku.
24. K tomu soud zdůrazňuje, že nemůže být žádných pochyb, že úvodní promluva X obsažená v odvysílaném pořadu *Soukup shop* byla obchodním sdělením. X tedy se svou promluvou vystoupil poté, co byla odvysílána znělka teleshoppingu. Po celou dobu jeho vystoupení bylo v levém horním rohu obrazovky přítomno logo Jaromír Soukup shop. X v této promluvě uvedl, že je zakladatelem internetového obchodu Soukup shop, že jej diváci dobře znají z televize, že je zde pro ně a že je garantem, že vše bude fungovat, jak má. Promluva X je tak zjevnou propagací internetového obchodu Soukup shop. Žalobkyně dále poměrně obsáhle argumentuje, že X není primárně spojován se svým postavením moderátora zpravodajských a politicko-publicistických pořadů, ale se svým postavením majitele mediálního domu, podnikatele apod. Soud má za to, že je zcela nepodstatné, že určitá osobnost může být diváckou veřejností vnímána ve vícero rolích. Rozhodující je pouze to, zda daná osobnost může být diváckou veřejností být vnímána i jako hlasatel, moderátor či redaktor zpravodajských a politicko-publicistických pořadů. Skutečnost, že X je (také) moderátorem zpravodajských a politicko-publicistických pořadů, je mezi stranami nesporná.
25. Na konto společenské škodlivosti a role X jako moderátora soud konečně dodává, že trefnou shledává úvahu žalované obsaženou ve vyjádření k obsahu žaloby: „*Nelze si v této souvislosti odpustit s drobnou nadsázkou poznámku, že X a jeho „angažovanost“ v moderování rozličných pořadů na programech společnosti Barrandov Televizní Studio, počínaje pořady zpravodajskými a publicistickými přes pořady o vaření až po reality show, je známa snad*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

každému průměrnému televiznímu divákovi v České republice a je taktéž předmětem různorodých anekdot, komiksů apod. Divákovi je tak zcela jednoznačně bližší role X jako moderátora, než jako majitele obchodních společností či realit. Proto je nutno zcela odmítnout tvrzení žalobkyně, že „X není primárně moderátorem zpravodajských pořadů - tím je až v poslední řadě.“ X je u široké veřejnosti znám primárně (a mnohdy snad i výhradně) jako moderátor.“. Jestliže tedy X je veřejností vnímán (též) jako moderátor a jako takový propaguje v televizním vysílání svůj vlastní internetový obchod, soudu není vůbec zřejmé, kde dochází k deficitu či přímo absenci společenské škodlivosti jednání žalobkyně, jak se žalobkyně snaží opakovaně sugerovat.

26. Co se týče námitky, že žalovaná vycházela z podkladů, které nejsou součástí spisu, pak v napadeném rozhodnutí v tomto směru uvedeno: *„Na druhé straně Rada vzala v potaz, že dle veřejně dostupných výsledků měření sledovanosti prováděných a zveřejňovaných Asociací televizních organizací dosahuje program Televize Barrandov nízké míry divácké sledovanosti (share pro 15+ zpravidla nepřevyšuje 3 %, viz <https://www.ato.cz/vysledky/share/>). Teleshoppingový blok byl navíc odvysílán v pracovní den v čase od 14:15 hodin, kdy je sledovanost televizního vysílání obecně velmi nízká, respektive nepoměrně nižší než je tomu například v období primetime. Tyto okolnosti tedy Rada zhodnotila jako polehčující.“*. Žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu svědčí žalobcům potud, pokud napadené rozhodnutí přináší zkrácení jejich práv (srov. § 65 s. ř. s.). V souvislosti s hodnocením sledovanosti programu žalobkyně a podkladů k tomu žalovanou použitých však není z napadeného rozhodnutí patrné, že by dané hodnocení směřovalo ke zkrácení žalobkyně. Ostatně ani žalobkyně v tomto směru žádné své zkrácení netvrdí. K tomu soud dodává, že argumentace rozsudkem zdejšího soudu ze dne 9. 11. 2010, č. j. 8 A 143/2010-47, není případná. V tam posuzované věci totiž žalobce svého zkrácení na právech v důsledku absence podkladu ve správním spisu dovolával (a soud mu také v tomto bodě přisvědčil).
27. Důvodná pak nemůže být ani související námitka žalobkyně, že jí nebyla dána možnost seznámit se s příslušným podkladem rozhodnutí. Daný podklad ve spise obsažen nebyl, tudíž s ním žalobkyně nemohla být ani seznámena. Především však v návaznosti na to, co bylo řečeno v předchozím odstavci, neshledal soud žádné dotčení žalobkyně na jejích právech a žalobkyně je ani netvrdí.
28. Pokud jde o namítaný obsah protokolu, neshledává v něm soud nic závadného či nedostatečného. V záhlaví protokolu o provedení důkazu je uvedeno, že dne 31. 8. 2021, 14:05 hodin přítomné osoby zhlédly záznam teleshoppingového bloku „Soukup shop“ odvysílaného dne 5. 5. 2021 od 14:15 hodina na programu Televize Barrandov. Dle náhledu soudu je zřejmé, že dokazování začalo dne 31. 8. 2021 ve 14:05 hodin a že je ho předmětem byla projekce celého teleshoppingového pořadu. V protokolu následuje seznam přítomných osob, jež svou účast při dokazování stvrdily svým vlastnoručním podpisem. Soudu tak nezbyvá než konstatovat, že tvrzení žalobkyně, že z protokolu není zřejmé, kdy přesně a co přesně (vč. za či účasti přesně) se v průběhu úkonu odehrálo, nemá v obsahu protokolu o provedení důkazu oporu. Protokol je způsobilým podkladem adekvátně dokumentujícím průběh dokazování před žalovanou.
29. Co se týče námitky žalobkyně vůči specifikaci času spáchání přestupku ve výrokové části napadeného rozhodnutí, je vystavěna na mylných základech dezinterpretujících obsah napadeného rozhodnutí. Žalobkyně nebyla sankcionována za cca 30sekundový výstup X

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

(jakkoli by byl soud ochoten akceptovat, i kdyby žalovaná bez dalšího shledala přestupek již v tomto cca 30sekundovém vystoupení), ale za odvysílání cca 50minutového obchodního sdělení, v jehož úvodu vystoupil X a propagoval svůj internetový obchod. Z tohoto pohledu je specifikace času odvysílání pořadu od 14:15 hodin zcela postačující a jednoznačně a nezaměnitelně identifikuje daný přestupek.

30. K námitce porušení zásady legitimního očekávání soud konstatuje, že legitimní očekávání by za určitých okolností mohla vyvolat jen ustálená správní praxe. Žalobkyně ovšem poukazuje jen na jediný případ, který údajně mohl být posouzen jinak než její. Za těchto okolností zdejšímu soudu nezbyvá než poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 6 As 413/2017-39, podle něhož správní orgán tím, že určité jednání ponechává bez postihu, byť je k tomu vybaven potřebnými pravomocemi, takové jednání bez dalšího ještě neaprobuje jako správné a souladné se zákonem. Pouhé „mlčení“ veřejné správy, resp. její nečinnost v oblasti postihování deliktního jednání, tedy bez dalšího nezakládá legitimní očekávání, že dosud nepostihované deliktní jednání deliktním jednáním není, resp. že nebude postihováno ani nadále.
31. Důvodnou soud neshledal ani závěrečnou námitku mířící na porušení zákazu dvojího přičítání. Soud neshledal, že by se žalovaná této vady dopustila. Její pochybení spočívá toliko v určité nepřesnosti či neobratnosti vyjádření. Na straně druhé nelze přehlédnout, že i tak žalobkyně slova žalované poněkud dezinterpretuje a vytrhává z kontextu. Tak poukazuje-li v souvislosti s porušením zákazu dvojího přičítání na s. 10 napadeného rozhodnutí s tím, že žalovaná jako přitěžující okolnost posoudila, že přestupek spáchal provozovatel vysílání, ačkoli jiný subjekt nemůže daný přestupek spáchat, opomíjí žalobkyně, že žalovaná na tomtéž místě vyzdvihla, že žalobkyně je komerčním subjektem, jehož hospodářská činnost spočívá v provozování televizního vysílání a že se přestupku dopustila přímo v rámci své podnikatelské činnosti. Je nepochybné, že žalovaná zdůrazňovala, že se žalobkyně dopustila přestupku při činnosti provozované za účelem zisku a že se tak nejednalo o jednání např. veřejnoprávního provozovatele vysílání. V tom soud porušení zákazu dvojího přičítání spatřovat nemůže.
32. Poukazuje-li žalobkyně v souvislosti s porušením zákazu dvojího přičítání na s. 7 až 8 napadeného rozhodnutí s tím, že odpovědnost žalobkyně vůči divácké veřejnosti žalovaná přičetla dvakrát – jednou v rámci posuzování povahy vysílaného programu a podruhé v rámci posuzování postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti, přehlíží žalobkyně, že v rámci kritéria povahy vysílaného programu žalovaná vyzdvihovala plnoformátovost a celoplošnost programu Televize Barrandov a odpovědnost vůči divácké veřejnosti zde žalovaná zmiňovala jen pro popis kontrastu s provozovateli regionálních či tematicky zaměřených programů. Nadto v obou případech – tedy jak v případě hodnocení kritéria povahy vysílaného programu, tak kritéria odpovědnosti postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho odpovědnosti vůči divácké veřejnosti – vyhodnotila žalovaná tato kritéria jako polehčující, resp. spíše polehčující. Soudu proto nezbyvá než poukázat na to, co již uvedl výše v bodu 26 odůvodnění tohoto rozsudku, tedy že žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu svědčí žalobcům potud, pokud napadené rozhodnutí přináší zkrácení jejich práv (srov. § 65 s. ř. s.). V souvislosti s vyhodnocením předmětných kritérií žalovanou není z napadeného rozhodnutí patrné, že by dané vyhodnocení směřovalo ke zkrácení žalobkyně a žalobkyně v tomto směru ani žádné své zkrácení netvrdí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Soud ze všech shora uvedených důvodů uvážil, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, avšak žalované v řízení žádné náklady nad rámec jejich běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. listopadu 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.